שגת' וכו'. חכמים היינו תנא קמא ולא כאן אלא לפ' הטעם: **ה בין** מכל חברתה. פי' הר"ב אף על גב דמאים לה גמ'. ופי' הרמב"ם דשמא יש לה לחברתה בראשה חולי הנקרא חולי הסיעל והוא מריעה הטער וכוצלא בזה: **ובפיאה** נכרית. וא"ת אמאי לא תני נמי בריש פיאה נכרית לעיל בהדי כבול דאין יוצאין בה לרה"ר וי"ל דמילתא דפשיטא הוא דאסור לצאת בה לר"ה דודאי משלפי משום דמחבו עלה. בתוספות בד"ה לא כגלת דעבדא וכו' דף נ"ז ע"ב: לחצר. מדנקט בכבול ופיאה נכרית ושבקינהו לאיזך דמיתא בהדייהו לאיסורא בר"פ מכלל דכולהו אף לחצר באיסורייהו קיימי וסייעתא לפי' הראשון שכתב הר"ב בר"פ. והכי דייקינן בגמ'. והפירוש שכתב לעיל בשם הרמב"ם לאו פירושא דמתניתין הוא אלא פירושא דגיגא הוא דמשמיה דרבי ישמעאל ברבי יוסי אמרו כן ותנא הוא ופליג אמתניתין כדאיתא בגמ':[*בפילפל. פירש הר"ב שנותנת בפיה מפני ריח הפה ובפ"ט משנה ו' פלפלת ומפרש הר"ב שאינו הפלפל המלוי ביינו] : ובלבד שלא תתן לבתחלה. כתבו התוס' מפני שנראה כמעורבת לזנות ועיין משנה י"ג פרק בתרא דעירובין ולפי' זה כל הנך דלעיל מוך שבאזנה ושבסנדלה אסורים לתת לבתחלה ועיין מ"ש במשנה ז' בס"ד: **ואם** נפל לא תחזיר. כפ' בתרא דעירובין משנה י"ג מחלק הר"ב לענין רשייה שנפלה דאסורה להחזיר דדוקא בנפלה ע"נ קרקע כדאיתא בגמ' התם ומש כתבו התוס' דהה"ל הכא דדוקא כשנפלה

ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה לח). בירית לט) טהורה מ) ויוצאין בה בשבת מא). כבלים מב) טמאין מג) ואין יוצאין בהם בשבת מד): **ה** יוצאה אשה בחוטי שער מה) בין משלה בין משל חבירתה בין משל בהמה מו) ובטוטפת ה) ובסגבוטין ו) בזמן שהן תפורין ז). בכבול ח) ובפאה נכרית מז) לחצר מח). במוך שבאזנה מט) ובמוך שבסנדלה נ) ובמוך שהתקינה לנדתה(נא). בפילפל נב) ובגרגיר מלח נג) ובכל דבר שתתן לתוך פיה נד) ובלבד שלא תתן לבתחלה בשבת(נה) ואם נפל לא תחזיר. שן תותבת נו) ושן של זהב נז) רבי מתיר והחכמים אוסרים נח):

מיגהו לא יהיו בטלים לעתיד: בירית. אלעדה על הטוק להחזיק בתי טוקים שלא יפלו וירחו טוקיה הלכך טהירה דלאו תכשיט לגוי הוא ולא תכשיט נמי לא הוי אלא כלי המשמש ה) כלי דומיא דטבעות הכלים שהן טהורים: יוצאין בה. דדרך לבישה היא וליכא למיחש דלמא שלפא ומחויא דלא מגליא טוקה: כבלים טמאין. מכפתה אחת היתה בירושלים שהיו פסיעותיהן גסות והיו בהוליהן טוטרים והטילו שלשלת בין בירית לבירית שבטוקיה ונעשה כבלים כדי שלא יהיו פסיעותיהן גסות ולא יהיו בהוליהן טוטרים הילכך שלשלה הממשמש דאדם הוא ולא תכשיט כלי לפיכך היא מקבלת טומאה: ואין יוצאין בהם. דלמא שלפא לשלשלא שהיא של זהב ומחויא דכי שקלא לשלשלא לא מגליא טוקה שהרי בירית במקומה עומדת: **ה** חוטי שער. שער תלוש שעשתה אותו כמין חוטין וקולעת בהן שערה או אפילו קשרה אותן על פדתתה קשר מהודק יוצאה בהן דלא דמי לחוטי למר וחוטי פשתן דלעיל לפי שהמים נכנסים בהם ואי מתרמיא לה טבילה איכא לריכה שתתיבש ולא תהא לאחויינהו: בין משלה בין משל חברתה בין משל בהמה. לריכי דאי תנא מבלה משום דלא מאים לה לכל חברתה דמאים לה אימא ניחוש דלמא שלפא להו ואתיא לאחויינהו אי הנא כל חברתה משום דבא מינה היא לא מינכר ולא מחייבי עלה ומשום הכי ליכא למיחש דלמא שלפא ואתיא לאחויינה אבל דבהמה דלאו בה מינה היא ומינכר אימא ניחוש דלמא שלפא לה ואתיא לאחויינה לריכא: בזמן שהן תפורין. לבבלה שברראשה דאו לא שלפא להו לאחויי ג): להצר. אבבול ואפילו נכרית אקי דאסרוה לעיל למיפק ביה לרשות הרבים והכתא אשמעינן דלחצר מותר: פאה נכרית. אבה באין לה רוב שער עשים לאחרות ומשמה ברראשה ונראה כאילו הוא בשערה: במוך שבאזניה. שותנת לבלוע ליחה של לוחת האזן: שבסנדלה. שלא יזיק הסנדל לכף רגלה: לנדתה. באותו מקום שיבלע בו הדם ולא יעקר בנדיה ואע"פ שאינו קשור דאי נפל לא אתיא לאחויי מפני מאיסותו אבל מוך שבאזנה ושבסנדלה לא תנא בו אא"כ קשור ומהודק: בפלפל. שותנת בפיה מפני ריח הפה: ובגרגיר מלח. שותנת לרפואת חולי הטיעים: שן תותבת. מושבת בלחיים במקום הכן שנפל לה: ושן של זהב. שן שנעשתה מרליתו מחמת עפום מכסה אותו בזהב: רבי מתיר. ללאת בה דלא שלפה ומחויא שלא לגלות מומה: והחכמים אוסרים. כיון שהוא מטונה משאר טיעה דלמא

ח) כ"ה ב"ש ב"ר ובד' סרלג וקלאלף ובד"ת המשמר. ט) כ"ה ברש"ב ד"ר ובד' סרלג וקלאלף.

מיתייבי

שנויי נוסחאות

(לא ישא גוי וגו' מלחמה) כ"ז ליתא במכנ"ר. בירית. בכי"ף ד' קובעת בודית. ויוצאין בה (בשבת). בד"נ ליתא וכן ליתא בסמוך: במ' דבמ"ע יוצאין.. וכ"ה ברש"ב. ואין.. (בשבת). בד"נ ליתא. וכן הגיה במגא"ש: ה יוצאה. במ' דבמ"ע יוצא עי' לעיל. בין משל חברתה בין. בכי"מ ובין בסמיסה: בד"נ ובין בסני. ובטוטפת. בכי"מ בטוטפת. במ' דבמ"ע ובמטפת. ובסגבוטין. בד"נ ובסנבוטין במכנ"ב ובסרבוטין. בכי"ף ובשרבוטין. בכי"ף כ"ל ובסרבוטין. בכבול בד"נ ובכבול. לחצר. במכנ"ר ב"רצר. במוך שבאזנה. בד"נ ובמוך שבאזניה. ועי' הע"ב. ובגרגיר. עי' הע"ב: בד"נ ובמכנ"ר בגרגר במכנ"ב ובגלגל ופירש"י כמו גרגר(הלק"ה). וכל דבר. במכנ"ר ובכל דבר. שתתן. בכי"מ ובמכנ"ב שניתן. ופי' רש"י. לבתחלה. במכנ"ר בתחלה. בכי"מ בתחלה. ושן ש"ז. במכנ"ב שן.. ועי' רש"י ור"ן ונקול הרמ"ז:

תוספות חדשים

ה [תוי"ם] ד"ה ואם נפל כו' נסמטו מן התחמוים עכ"ל. ומ"ש בסי' ב"ג ס"ק י"א בסיג עליו דאסתמיטי' מה שכתבו התוס' לעיל מזה ס"ב. (ממכות ס"ה ז"ל):

ראשון לציון

ה [בר"ב] ד"ה פאה נכרית נראה כאילו הפי' כו'. עיין יסל"מ:

[תוי"ם] ד"ה ואם נפל כו' והכריחם הלו נסמטו כו'. אחג"א סי' ב"ג ס"ק י"א מביג ע"ז ועי' יכל"מ כי בס הא"כ: נס"ד:

תוספות רע"ק

באיסור. פירש"י דף ס"ד ע"ב ד"ה כ"ש שאסרו: ה [אית פה] במשנה ובלבד שלא תתן לכתחילה בשבת. בתוס' כ' פי' הר"ר פירת נזירה פשוט שחיקת סממנים כיון דלרפואה הוא. וקשה לי הא איתא בהיסתא הובא בהריף סוס שמנה שרצים אין לוקים מצטיכי בשבת איכי בזמן שכבין לרפואה ואם פסני ריח הפה מיתר וכן פסקינן בש"ע סי' שכ"ח הרי דפסני ריח הפה לא

יכין

לח) ואי תכשיטין הן למה יבוטלו לע"ל: לט) (קניבאנד): מ) דכלי המשמש כלי הוא. דעשוי רק לחזיק בתי טוקיה שלא יפלו קלות הבתי טוקים למטה. ומה"ט גם לגוי אינן עשויין ולהכי אינן מק"ט: מא) דלא שלפא ומחוייא שלא הגלה טוקה ברה"ר: מב) שלשלת שתלוי מבירית לבירית. למנעה מפסיעות גסות. כלא יכשרו בהולה: מג) מק"ט. דהשמים אדם הוא: מד) דאסור לה ליטול השלשלת ולא הגלה טיקה דהבירית כרוכה מלמטה למעל מטוקה. אבל הכבלים מחובר בבירית במה שם ממנה למטה מטוקה: מה) שקלעתן כחבלים. וקושרת בהן שערותיה. ולא דמי לחוטי למר לעיל. דהכא המים נכנסים בקשר. אינו פחות מג' שערות. ולהכי לא מהדק (כסוכה ד"ז ע"א). ומטו"ה א"ל להסירן כשהטבול (כ"ן ועי"ד קל"ח ד'): מו) קמיל שער חבירתה. מז) (פאלשע מ"ר) (א): מח) אבבול ומי קאי. דאסור לעיל בה"ר: מט) לקלוע ליחות האזן: נ) שלא יתדהק הרגל: נא) שהוחבת בלאותו מקום. שלא יעפעף הדם על בשרה ויכאיבה. ואפי' אינו קשור מותר. דמדמאוס. אי נפל לא אתא לאחויי. אבל מוך שבאזנה צריך שיהיה קשור קצר מהודק. ובמוך שבסנדל הסתים מכל לד. אפי' אינו קשור מותר. אבל מוך שהתקינה לנדתה שלא יטוף על בגדיה. הוה אלאי טוף. ואסור (ס"ג פע"ו). דרק דבר שהוא מלבוש. אפי' אלאי טוף מותר (כפי' ס"א פי"ג וי"ד): נב) (פעפעפער) שבפיה לריח הפה. וכ' רש"י שהוא פלפל ארוך: נג) שבפיה לחולי שניים: נד) כל מין בושם. נה) מדקאמר מלח בתחלה. משמע דר"ל דדוקא דבר שלא נהנה אתמול לתוך פיה אסור. אבל בתתו אתמול אף שהסירתו ביני ביני רשאי לתתו שוב היום לתוך פיה: נו) שנפל שנה. והוא אחר במקומי: נז) שן שמתחיל לארקב מכסתו בזהב שלא ירקב יותר: נח) אבל זהב לחוד פליגי. דמדהשיב הוא שלפי ומחוי [אב"י ור"ן יולאה אבה וכו' וגרגיר מלח וכו'. וכשן תותבת. אבל בשן זהב ר' מתיר וכו' אמנם קיל לפי' קמא של רש"י (דס"ה

תפארת ישראל

פ"ו (א) וקי"ל הרי אסור משום מראית עין. מדמחזי כפרוטת ראם. לאפוי' בתלר עכ"פ בעוברת על דת יהדות הוא (כב"ש אה"ע קס"ו סק"ט). והרי אפי' ביאסור דרבנן אסור משום מראית עין (כא"ת ס"ה סי"ח ותרע"ח ס"ח. וי"ד פ"ז ס"ד סק"ו). ואי"ל דהכא בבחולה מיירי. דהרי בס"ס (דס"ד ב') קאמר הטעם בהתירו לה אלו שלא תתגנה על בעלה. וליכא למימר ממי דמיירי הכא במכוסים הטערות בשבכה. וע"י שיתענה הטבכה. תראה כנעלת בשר וכמו כן כ"ל ביבמות (קט"ו ב') ע"ש. ובכה"ג אפי' בראה"ר שרי. דומיא דמומי אוזן לעיל י"ב. יהו דוחק. וכ"ל

מתייבי

בועז

מ) (אין פה) במשנה ובלבד שלא תתן לכתחילה בשבת. בתוס' כ' פי' הר"ר פירת נזירה פשוט שחיקת סממנים כיון דלרפואה הוא. וקשה לי הא איתא בהיסתא הובא בהריף סוס שמנה שרצים אין לוקים מצטיכי בשבת איכי בזמן שכבין לרפואה ואם פסני ריח הפה מיתר וכן פסקינן בש"ע סי' שכ"ח הרי דפסני ריח הפה לא

מקרי

מחייבי עלה ושלפא לה ואתיא לאתוייה והלכה כחכמים: ן בסלע. מטבע שיש עליו צורה: שעל הציניות. מכה שתחת פרסות הרגל וקוטרים בה מטבע שיש עליו צורה לרפואה: הבנות יוצאות בחוטין. הקטנות מנקבות את אזניהן ואין עושין להן אזמין עד שיגדלו ונותנין חוטין או קטמים באזניהן שלא יסתמו אזניהן: ואפילו בקיסמים. רבותא קאמר אע"ג דלאו הכשיר של טי הוא אורחייהו בהכי ולאו משום הוא: ערביות. בנות ישראל שבערביא: יוצאות רעולות. מעוטפות בראשן ופניהן מכוסות אוזמין הטיגים כדרך הערביות: מדיות. בנות ישראל שבמדי: פרופות. שמתעטפות בעליות וחוליות רלועה בשפתה אחת כנגד אוזרה ובשפתה השנית אורכת אחן או לגוז וקושרת הרלועה בכרך ואין העליות טופלת מעליה: ן פורפת. מחברת חרגוס קרסים פורפין: ובלבד שלא תפרוף לכתחלה. אמטבע לחודיה קאי שלא תפרוף לכתחלה על המטבע מפני שאסור לטלטלו: ח הקטע. שנקטעה רגלו: יוצא בקב שלו. עושים לו כמין דפוס רגל וחוקק בו מעט לבוס רגלו שוקו בתוכו ואינו נסמך עליו ומותר לצאת בו דמגעל דידיה הוי ור"י אוסר דלאו תכשיט הוא והלכה כר"י: ואם יש לו בית קבול כתיתין. שנחקק בו כדי קבול של כתיתין דקין ומוכין להניח רגלו שוקו עליהן מקבל טומאת מגע אבל אם אין לו אלא בית קבול שוקו בלבד בלא כתיתין לאו בית קבול הוא לטומאה והוה ליה כפשוטי כלי עץ דדומיא דשן בעינן דקבול שלו עשוי לטלטל על ידו מה שנותנין בו אבל שוקו אינו מטלטל ע"ג הכלי: סמוכות שלו. יש קטע שתי רגליו והולך על שוקיו ועל ארכובותיו ועושה סמוכות של עור בשוקיו: טמאים מדרס. אם זב הוא דהא לסמיכות גופו עבידי ומדרס הן ועשו אב הטומאה: ויוצאין בהם בשבת. דתכשיט דידיה הן: ונכנסין בהן לעזרה. ואע"ג דתכן לא יכנס להר הבית במנעלו הני לאו מנעל מיקרו דלאו ברגלים הן: כסא. יש קטע שיבשו ונכוותו גידי שוקיו ואף על ארכובותיו אינו יכול לילך ועושה כמין כסא נמוך ויושב עליו וכשהוא מהלך נסמך על ידיו בספסלים קטנים ועוקר גופו מן הארץ ונדחף לפניו ומוזר ונח על אחוריו והכסא קשור לאחוריו: סמוכות. של אותו קיטע עושה לו סמוכות של עור

ן יוצאה בסלע שעל הציניות גם) הבנות קטנות יוצאות בחוטין ס) ואפילו בקיסמין שבאזניהם סא). ערביות יוצאות רעולות סב) ומדיות פרופות סג) וכל אדם אלא שדברו חכמים בהווה: ן פורפת סד) על האבן סה) ועל האגוז ועל המטבע ובלבד שלא תפרוף לכתחלה בשבת סו): ח הקיטע סז) יוצא בקב סח) שלו דברי ר"מ ורבי יוסי אוסר סט). ואם יש לו בית קיבול כתותים ע) טמא עא). סמוכות שלו עב) טמאין מדרס עג) ויוצאין בהן בשבת עד) ונכנסין בהן בעזרה עה). כסא עו) וסמוכות שלו עז) טמאין

כשנפלה ע"ג קרקע דמאי שגח ודבריהם הללו נשמעו מידי החרונים: ן פורפת על האבן ועל האגוז. ואם תאמר והא גרסה כמערמת כדלעיל במשנה ה'. וי"ל דהכא ניכר הדבר והכל יודעין דלכך גריסה ולכא שום חשש אבל בדבר שהיא טותנת בתוך פיה אינם יודעים למה היא טותנת. תוס' דלעיל: ח רבי יוסי אוסר. פירש הר"ב דלאו תכשיט הוא. כלומר ואינו מגעל והוי מטו ורבינו ירוחם בח"ה ביאר יפה שודאי דבר פשוט הוא שאינו עושה אותו להלוך שעל כל פנים הוא צריך למקלות ומותר לצאת בהן כמו שיתבאר כאן שאורך הלוכו הם אבל כוונת עשיית קב זה כדי שלא יראה חסר רגל אלא נכה רגל הלכך כיון דאינו צורך הלוכו אסור. ב"י סימן ש"ל: [טמא. פירש הר"ב טומאת מגע כלומר ולא טומאת מדרס כדכתב לעיל שאינו נסמך

יכין — תפארת ישראל — בועז

ת'). שכ' דלהכי לא תלה בזהב דלמא מחייבי עלה. א"כ למה עשה ר' ישמעאל להאי איתתא שן זהב (בנדרים דס"ו ב') תרצהו לבני הר"ב שליט"א. בני. תקשה הכא גופה. אי באמת מחייבי עלה. אמו בשופטני עסקינן. מתעשה לה דבר שעל ידו תהי' לשחוק בעיני רואיה. אבל מה"ע כתבתי לשיל בפירושי סי' כ"ז שמכשלו בזהב שלא ירקב ביותר. א"כ מה"ע נמי ר' ישמעאל עשה להאי איתתא שן הזהב] : נמ) שמניח שלא על המכה לרפואה. הא שלא יגעף. אסור (מג"א ש"ח סקמ"ח) : ס) שנוהגין חוטין באזניהן שלא יסתמו הנקבים שבאוזן עד שיגדלו: סא) אע"ג דלאו תכשיט הן כלל. וגם יש עפי לאוש שיפול ליתן מבאוזן משנאוש שיפול החוט מתוך האוזן. אפ"ה אם יפול לא מייחסי ליה בידה מדאינן הסוכין כ"כ: סב) (פנרטליינרט). שמעטפת כל ראשה חוץ מהעינים: סג) (לונעהעקעלט). ומפרש לה במשנה ז' במה פורפת: סד) ר"ל מחברת שתי שפתי הלוקה סביב לגואר: סה) שיש בשפת א' עגיבה. ובלה ב' קשור אבן קטן במעלית שיהי' כעין כפתר. ומכניסתו בהעגיבה בשבת: סו) אמטבע לחוד קאי שלא תפרפו בשבת. מדאסור לטלטלה. מיהו אף דמשמע הכא דבאותו פרוף או בפרוף ולא בשוי אגב הבגד. אסור לטלטלו. עכ"פ בירא שיגבנו מעותיו. נוהגין לעגבים מלבוש שיש בו מעות. אפי' אינן תפורים בו. ויש להקל לעולך (ע"ז ש"ת ס"ק כ"ג. ומג"א שם סקמ"ה). וכ"כ מוהר ליסא חון לעגיבוב מעות התפירין בבגדו או מפתח שקשור ונקא בסוף תגורתו מע"ש ומהשב הכשיט אף שהוא של ברזל. דבהוא בקלה החנורה נראה כעין קרס לתגור בו (שם סי"ת). והא דפורפת על אבן לכתחילה. היינו דוקא שיחדה לכך. דאז דאוי לטלטלו (רש"ל סי"ס. כ'. ד"ה אחתן למטבע יפי' ש"ת כ"ב): סג) שנקטע רגלו: סח) (שטעלן פוס) : סט) דמדאינו סמוך עליו רק על המקלות. ואינו לטבשו רק שלא יראה חסר רגל. לפיכך אינו לא מלבוש ולא הכשיט רק בראש הקב להניח שם מוך שלא ידחוק ראש שוקו: עא) מקבל הקב טומאת מגע. אבל באין לו בית קבול כתיתין. בית קבול של ראש שוקו אינו מועיל שיקבל טומאה. מדאינו עשוי כשק שמטלטלין המלוי אגב הכלי. והכא אינו מטלטל הרגל אגב הכלי. והו"ל כשאר פשוטי כלי עץ שאינם מק"ט: עב) יש קטע מעיס כעין דפין של עץ לו עור תחת ברכיו לסמוך בהליכתו: עג) אם זב הוא מדמיוחדין לתשמיש זה. ויש בהן כשיעור ראוי המיוחד למדרס (כבלים פכ"ו: עד) דתכשיט דידיה הוא. וה"ה חגור לו אוזה כלריך מאד לסמוך. מוהר לגאת בו אפי' תוך לעירוב. ושאר כל אדם אפי' סומא ואפי' תוך לעירוב אסור לילך בסמוך. מדיסול לילך בלעדן הו"ל עובדין דחול (מג"א שם סקכ"ז): עה) דאע"ג דאין נכנסים במנעל בעזרה. הכך לאו מנעל הן. מדאינן בראש הרגל: עו) כסא לסמוך רגלים שיושב עליו ורגליו בארץ. וכשרוצה לילך. נשען בידיו בספסלים קטנים. ודומה א"ע בכח לסקוס אחרוה: עז) הן המנעלים שברגליו. שנסמך עליהן ג"כ קצת בהילוכו: מדנשען

תוספות רע"ק

מקרי רפואה והא הכא דפלפל דהיא נשום ריח חפה ואסור. ולפאי דכסקו תוספות דהטעם דטחוי כמערמת להוציא ניחא אבל לחר"ר פורת קשה וצ"ע:

דמיירי הכא בחתר שתי רגלים בוקעין בו דברי (בב"ם שם). ונהא מיושב קו' תוס' נמכולתין (דל"ז ב') ד"ה אין. דלמה לא נקט בריש דברה"ר אסיר פאה. ולדבריהו מיושב שפיר. דלהכי לא נקט לה התם משום דבל"ז אסיר. מיהו לדברי תוס' שם. כ"ל דמיירי הכא בלובשתן על הבגדים רק לקיבוס. ומיהר ע"י הבגדים שאינן שערותיה (ועי' מג"א ע"ה סק"ס. ועמרת זקנים ואבל שם סק"ה. ותשו' ב"ש סי' י"ז. ובל"מ מ"ח סי' ש"ג ז'. ונמשבנות שם סק"ם ובכלמי גבורים כאן בפרקן):

שנויי נוסחאות

ן יוצאה בסלע. נד"ל ונמשב"ב יוצאין. נכי"מ יוצאין. שעל הציניות. נכי"ף ד' קוטשת. ציניות. נכי"מ שעל גבי הציניות. נמשב"ב ד' סוגיות של בין הציניות. הבנות (קטנות). נד"ל ונמשב"ב ליתא ובן ליתא נכי"מ(נוסח והבנות). (ואפילו) בקיסמין. נד"ל בקסמין. וליתא וע' רש"י. נכי"ק אפילו בקיסמין נמשב"ר אפי'. שבאזניהן: ערביות (יוצאות) רעולות. נכי"ל ליתא (ונוסח רעולות). נכי"מ יוצאות ערביות רעולות. ומדיות. נכי"ל מדיות. נכי"מ ומדיאות. נד"ל ומדיות יוצאות: ן לבתחלה. נמשב"ר בתחלה: נכי"ק בתחלה: ח הקיטע. נד"ל הקפע. נכי"ק חקטע. דברי ר"מ ור"י אסר. נד"ל ונמשב"ר להכן דברי ר"י ור"מ אוסר. ויש מקום לשמתא ואם עפ"י מ"ש נכנני מ"ל רבא ע"ר"ש היכי תמן (הקיטע יוצא ור"י אוסר) אם אין הקיטע יוצא וי"י מתיר. נס"ר) כו' מתקיף לה רבא כו' דמתני ליה קמיה דבב כו' אין הקיטע יוצא כו' דברי ר"מ ור"י מתיר ומתני' ל' לב כ' ואף שמואל הדר כו' דתנן כו' ואמריע מאן מנא אמר שמואל ר"מ היא דתנן הקיטע יוצא נקב שלו דברי ר"מ ור"י אוסר ע"כ ועי' ביבומ"ל ובינ"ל. ואם יש לו. נמשב"ר אם. כתותים. נד"ל ונמשב"ר כתיתין. וכ"ה נרס"ל ובנ"ב ס"ם ס' סמלה הוא ונפי' הרמב"ם. ויוצאין בהם. נד"ל יוצאין. בעזרה. נמשב"ר לעזרת ובל"ה בנס"ר ובנרא"ב. כסא וסמוכות. נמשב"ר.. סמוכות וכ"ה נמנין (ערך סמך. סבע). נמש' ר' פיזנו הכסא סמוכות. ועי' פי' הרמב"ם.

תוספות חדשים

(בר"ב) ר"ת וחכמים כו' וכו' וחכמים עכ"ל. וכ"ה נס"ע סי' ב"ג סעי' י"ב: ח (בר"ב ד"ה) יוצא נקב שלו כו' והלכה כר"י עכ"ל. וכ"ם נס"ע סימן ש"ת סעיף ע"ו: